

besoins. Le couvent fut fondé à l'emplacement de l'ancienne communauté monastique des tertiaires bernardines, présente avant l'an 1535, et jusqu'à un incendie en 1580.

La construction de l'église Saint-Pierre fut commencée en 1636 par la soeur supérieure Marianna Kochanowska et sa consécration eut lieu en 1658. Pendant les années suivantes, l'intérieur de l'église fut embelli et on réalisa de nouvelles rénovations. En 1768, l'incendie causa des dommages si importants qu'on ne put célébrer la première messe, après reconstruction de l'église qu'en 1780. Une nouvelle rénovation complexe eut lieu pendant les années 1873-1875.

À l'origine, les bâtiments monastiques constituaient deux maisons, agrandies et modernisées au cours de l'existence de la communauté monastique.

Les religieuses possédaient des propriétés foncières à Rozkopaczów, Bystrzejowice et Oleśniki, dont l'exploitation ou le bail leur permettaient de vivre. Ces biens firent l'objet de procès en justice, intentés par des personnes souhaitant retirer leurs biens aux religieuses. Les jugements prononcés à l'issue de ces procès, furent généralement en faveur des religieuses, excepté la loi de suppression qui causa la saisie des biens par le Trésor Public.

Le couvent fondateur de celui de Lublin fut le couvent des bernardines Saint Agnès à Cracovie. À la tête de la congrégation, se trouvait une soeur supérieure choisie tous les trois ans lors d'élections. La chronique nota 81 élections. À ses côtés, figuraient des agents monastiques, dont les plus importants furent son adjointe – une vicairie, puis une maîtresse de vie spirituelle, une maîtresse des filles séculières, une soeur portière, une sacristaine, et une soeur s'occupant du réfectoire ou des vestiaires.

Durant les 267 années de l'existence du couvent, 181 novices et religieuses y habitèrent. La tranche d'âge pour les novices se situait entre 17 ans et 10 mois et 26 ans et 7 mois, ce qui donne une moyenne de 21 ans et 2 mois pour la période étudiée. La durée moyenne de vie des religieuses était de 56 ans et 4 mois, soit 34 ans et 8 mois au couvent.

La chronique est une source précieuse pour connaître l'histoire des bernardines de Lublin. Les discussions entamées à ce sujet permettront probablement de poursuivre de futures recherches et travaux sur l'histoire de cette congrégation.

Traduction: Iwona Bartosz-Przybyło

Anna SZYLAR – dr nauk humanistycznych w zakresie historii, absolwentka Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, studia doktoranckie na Akademii Pedagogicznej w Krakowie, rozprawa doktorska przygotowana na seminarium prof. dra hab. Feliksa Kiryka. Zatrudniona w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej im. prof. S. Tarnowskiego w Tarnobrzegu. Tematyka prac badawczych dotyczy historii klasztorów żeńskich na ziemiach polskich w okresie potrydenckim, ze szczególnym uwzględnieniem tematyki z zakresu szkolnictwa i pracy wychowawczej.

EWA DANOWSKA

O RZECZACH DOCZESNYCH KSIĘDZA KANONIKA. INWENTARZ POŚMIERTNY MICHAŁA HRABIEGO ANKWICZA Z 1786 R.

Spośród dziesiątek inwentarzy znajdujących się w Bibliotece Naukowej PAU i PAN w Krakowie, inwentarz kanonika Michała hrabiego Ankwicza jawi się jako bardzo interesujący, co więcej nosi cechy typowego dla tego rodzaju dokumentów. Zaznaczyć trzeba, że inwentarzy pośmiertnych osób duchownych zachowanych do naszych czasów, nie spotyka się tak często.

Inwentarz pośmiertny jest obok testamentów, intercyz i kontraktów jednym z najczęściej sporządzanych urzędowych dokumentów. Według określenia Andrzeja Pośpiecha, „inwentarz jest jedną z form zapisu majątkowego, a jego istota sprowadza się do listy przedmiotów”¹.

Są to dokumenty o dużym znaczeniu dla historii i kultury materialnej. Pozwalają na zrekonstruowanie stanu zamożności danej osoby, są również źródłem dostarczającym informacji np. dla historyków sztuki, kultury umysłowej czy ubioru².

Niejednokrotnie inwentarz pośmiertny stanowił integralną część testamentu – wtedy ostatnia wola była dyspozycją majątkiem, a inwen-

¹ A. Pośpiech, *Pułapka oczywistości. Pośmiertne spisy ruchomości szlachty wielkopolskiej z XVII wieku*, Studia i Materiały z Historii Kultury Materialnej, t. 64, Warszawa 1992, s. 7.

² Por. edycje inwentarzy, np. *Inwentarze mieszczańskie z lat 1528-1635 z ksiąg miejskich Poznania*, oprac. S. Nawrocki i J. Wisłocki, Poznań 1961; *Inwentarze mieszczańskie z wieku XVIII z ksiąg miejskich i grodzkich Poznania*, wyd. J. Burszta i Cz. Łuczak, t. I z lat 1700-1758, Poznań 1962 oraz t. II 1759-1793, Poznań 1965; *Inwentarze mieszczan wojnickich 1589-1822*, wyd. B. Trelińska, Wojnicz 1995; E. Danowska, *Inwentarze pośmiertne krakowskich mieszczan z lat 1697-1795 w zbiorach Biblioteki Naukowej PAU i PAN w Krakowie*, „Kwartalnik Historii Kultury Materialnej”, R. 52:2004, s. 79-84; też, *Inwentarze pośmiertne krakowskiego mieszczaństwa epoki saskiej w zbiorach Biblioteki Naukowej PAU i PAN w Krakowie*, *Rocznik Biblioteki Naukowej PAU i PAN w Krakowie*, R. 51:2006, s. 131-173.

tarz jego konkretnym spisem, określającym jednocześnie jego wartość. W przypadku inwentarza pośmiertnego Michała hrabiego Ankwicza, nie ma określonych cen przedmiotów, a występują one jedynie w przypadku przedmiotów sprzedanych. Podano wówczas uzyskane za nie ceny, a dochód w całości, w połączeniu z pozostawioną przez niego i podliczoną gotówką w różnej walucie, przeznaczono na opłacenie kosztów pogrzebu. Wydawać by się mogło, że taki spis, sporządzający się do wycieszenia przedmiotów, jest dokumentem z natury swojej rzeczy nudnym, gdyż to tylko „suchy” wykaz prozaicznych przedmiotów, ukazujący codzienność i przeciętność. W inwentarzu Michała Ankwicza spotykamy jednak czasem bliższe określenie wyglądu czy wartości danego przedmiotu, noszącego piętno swego właściciela. Napotykamy bowiem w lekturze jego inwentarza określenia typu, że coś jest „podsarzane”, „przetyrane”, „podtyrane”, „styrane” „od moli naruszone”, czy „złe”. Właśnie to szczegóły wiele mogą powiedzieć zarówno o użytkowniku przedmiotów, jak i o tych, którzy taki dokument spisywali. Inwentarze pośmiertne bywały w różnym stopniu staranne i obszerne, co nie zawsze zależało od zamożności nieboszczyka, a raczej od skrupulatności spisujących jego mienie.

Rzetelność dokumentu, jakim jest inwentarz pośmiertny, nie powinna budzić wątpliwości. Często na początku inwentarza zawarte są zapewnienia, iż spis sporządzony jest według zastanego stanu rzeczy. Co prawda, zawsze istniała możliwość deformacji stanu faktycznego gospodarstwa domowego, na przykład poprzez zatajenie przez kogoś z sukcesorów istnienia pewnych przedmiotów z wyposażenia domu, lecz z drugiej jednak strony, w interesie spadkobierców było, aby nie pominięto nic, co im się należało³. W inwentarzu kanonika Michała Ankwicza zapewnień o jego rzetelności, jednakże nie znajdujemy. Być może pominięto po prostu kwestię tak oczywistą, a podpis sporządzającego zestawienie pisarza apostolskiego Kazimierza Łukańskiego w obecności dwóch świadków wystarczył za wszystkie dowody wiarygodności.

Wskazówki, jak inwentaryzować mienie znajdują się w dziełach znawców prawa, np. żyjącego w Saksonii na początku XVII wieku Adama Volckmana, który opublikował wzorcowy inwentarz mienia zamożnego mieszczanina. Według niego, przedmioty powinno się gru-

pować zgodnie z kryterium wartości surowca lub spełnianej funkcji, albo też porządkować według miejsca przechowywania – w izbach, szafach, czy skrzyniach. Jak grupować dobra nieruchome i ruchome radził też polski znawca prawa magdeburgskiego Bartłomiej Groicki w dziele *Obrona sierot i wdów*⁴. W polskim prawie wytworzyły się pewne przepisy odnośnie do sposobu i czasu sporządzania inwentarza, co miało zapewnić prawa pewnych osób i zabezpieczyć przed nadużyciami. Często inwentarze sporządzali przedstawiciele władz, bywały też wpisywane do ksiąg sądowych⁵.

Przyjrzyjmy się zatem wybranemu inwentarzowi poprzez życie i działalność jego właściciela i koneksjami familii, z której się wywodził. Pochodził z małopolskiej rodziny Ankwiczków, pieczętującej się starodawnym herbem Abdank⁶. W zbiorze testamentów szlachty krakowskiej XVII-XVIII w., w opracowaniu Alicji Falniowskiej-Gradowskiej, znajdujemy testament z 1692 r. protoplasty kanonika Michała Ankwicza, a konkretnie jego stryjecznego pradziadka Aleksandra Ankwicza z Posławic, komornika ziemskiego pilzneńskiego. Aleksander, wraz z żoną Zuzanną z Rojowskich, byli bezdzietni, dlatego w swoim testamencie obdarował on legatami brataników: chorążego nowogrodzkiego Michała Ankwicza, podstolego czernihowskiego Andrzeja, Ludwika, Jana oraz księdza Stefana Ankwicza. Obdarowany został także chorążyc nowogrodzki, syn Michała – Hieronim (Jarosz) Ankwicz, który od stryjecznego dziadka otrzymał złocistą szablę kozacką. Hieronim został tą szablą szczególnie uhonorowany, lecz ponadto, tak jak i pozostałe dzieci chorążego nowogrodzkiego Michała Ankwicza i Judyty z Kuropatnickich: Wojciech, Walenty, Joanna i Helena, otrzymał od stryjecznego dziadka zapis w wysokości 16 000 florenów do podziału, ulokowanych na wsi Glinnik⁷.

⁴ A. Klönder, *Mienie godne szlachcica i mieszczanina w krajach Europy Środkowej w XVII wieku*, *Kwartalnik Historii Kultury Materialnej*, R. 59:2001, nr 1-2, s. 81-86; tenże, *Wszystka spuścizna w Bogu spoczywającego. Majątek ruchomy zwykłych mieszkańców Elbląga i Gdańska w XVII wieku*, *Studia i Materiały z Historii Kultury Materialnej*, t. 68:2000, s. 14-17.

⁵ P. Dąbkowski, *Prawo prywatne polskie*, Lwów 1910, t. 1, s. 242.

⁶ H. Stupnicki, *Herbarz polski i imionospis zasłużonych w Polsce ludzi wszystkich stanów*, Lwów 1855, t. 1, s. 1-2.

⁷ *Testamenty szlachty krakowskiej XVII-XVIII w. Wybór tekstów źródłowych z lat 1650-1799*, oprac. A. Falniowska-Gradowska, Kraków 1997, s. 30-37, a także: A. Falniowska-Gradowska, *Rozporządzenie ostatniej woli Aleksandra Ankwicza z Posławic z roku 1692. (Przyczynek do dziejów rodziny na przełomie XVII i XVIII wieku)*, *Rocznik Tarnowski*, 1997/98, s. 223-226.

³ M. Gajewska, *Wyposażenie w sprzęty mieszczkańskie gospodarstw domowych Poznania i Warszawy w XVIII wieku*, *Studia i Materiały z Historii Kultury Materialnej*, t. 50:1975, s. 147-148.

Ojcem Michała Ankwicza, którego inwentarz pośmiertny poniżej jest zamieszczony, był wspomniany tenże Hieronim (Jarosz). Do 1726 r. był po ojcu chorążym nowogrodzkim, następnie 10 lat – do 1736 r. – chorążym stężyckim, a w latach 1736-1740 chorążym pilzneńskim. W roku 1740 awansował na kasztelanię zawichojską⁸. Jego żoną była Elżbieta Czerna h. Nowina, kasztelanka sandecka, siostrzenica prymasa Krzysztofa Antoniego Szembeka⁹. Te koligacje rodzinne ponoć ułatwiły mu osiągnięcie kasztelanii zawichojskiej¹⁰. Hieronim Ankwicz, piszący się z Posławic, zmarł około 15 stycznia 1747 r. i został pochowany w kościele oo. Franciszkanów Reformatów w Bieczu¹¹. Choć herbarze podają, że miał trzech synów: Andrzeja, Stanisława i Michała, pomijając Wawrzyńca¹², to w rzeczywistości braci było czterech.

Wawrzyniec (Laurenty), piszący się z Posławic, w latach 1764-1765 był skarbnikiem pilzneńskim, od 1765 do 1767 miecznikiem pilzneńskim. W roku 1767 został mianowany podstarościm i sędzią grodzkim nowokorczyńskim. W latach 1767-1772 był łowczym pilzneńskim, a następnie (1772-1777) cześnikiem pilzneńskim. W latach 1777-1778 pełnił funkcję podsędka sandomierskiego, a w latach 1778-181 sędziego sandomierskiego. Zmarł w 1781 r.¹³

Drugi z braci, Stanisław, urodzony w 1720 r. W latach 1750-1764 był stolnikiem krakowskim. W młodych latach uchodził za stronnika saskiego, ale w 1764 r. oddawszy głos za Stanisławem Poniatowskim, otrzymał odeń kasztelanię biecką. W 1771 r. otrzymał kasztelanię sandecką, z której to zrezygnował w 1782 r. na rzecz syna Józefa. Żonaty był z Salomeą Czernówną (zm. w 1756 r.), córką Franciszka, kasztelana wojnickiego. Ponownie ożenił się z Teklą Sierakowską, chorążanką krakowską. Miał dwóch synów: Józefa i Tadeusza oraz trzy córki. Zmarł 17 października 1784 r. w Porębie, został pochowany w kościele Reformatów w Krakowie¹⁴.

⁸ *Urzednicy województwa sandomierskiego XVII-XVIII wieku. Spisy*, oprac. K. Chłapowski i A. Falniowska-Gradowska, pod red. A. Gąsiorowskiego, Kórnik 1993, s. 56, 132, 169.

⁹ T. Żychliński, *Złota księga szlachty polskiej*, Poznań 1891, t. 13, s. 1.

¹⁰ *Wielka Encyklopedia Powszechna Ilustrowana*, Warszawa 1890, t. 3, s. 284.

¹¹ *Urzednicy województwa sandomierskiego...*, s. 164.

¹² T. Żychliński, *Złota księga...*, t. 13, s. 2; S. Uruski, *Herbarz szlachty polskiej*, Warszawa 1904, t. 1, s. 39; A. Boniecki, *Herbarz polski*, Warszawa 1899, t. 1, s. 43.

¹³ *Urzednicy województwa sandomierskiego...*, s. 58-59, 62, 108-109, 114, 169.

¹⁴ H. Wanickówna, *Ankwicz Stanisław*, Polski Słownik Biograficzny (dalej: PSB), t. 1, s. 117; *Urzednicy województwa krakowskiego. Spisy*, oprac. S. Cynarski i A. Falniowska-Gradowska, pod red. A. Gąsiorowskiego,

Kolejny syn Hieronima Ankwicza, Andrzej, obrał stan duchowny. W 1745 r., będąc jeszcze klerykiem, wszedł w skład kapituły krakowskiej. Jako kanonik dwukrotnie był asesorem w sądach ziemskich siewierskich, pięciokrotnie – deputatem kapituły na sejmik proszowicki. W 1765 r. był delegowany do rozstrzygnięcia sporów kapituły z Komisją Wojskową. W 1782 r. został prałatem. Przy ul. Grodzkiej, naprzeciwko kościoła śś. Piotra i Pawła posiadał kamienicę¹⁵.

O czwartym bracie, kanoniku Michale Ankwiczu, którego inwentarz pośmiertny przedstawiamy, też posiadamy nieco wiadomości. Urodził się 2 VII 1722 r. na Rusi Czerwonej. Do zakonu jezuitów wstąpił 19 XII 1736 r. w Krakowie. W latach 1747-1749 odbył studia teologiczne w Rzymie¹⁶. Po powrocie wslawił się „missyami w województwie sandomirskim”¹⁷, które odbywał w latach 1751-1763 wraz ze Stanisławem Sadowskim¹⁸. Następnie, w latach 1763-1763 pełnił funkcję regensa, czyli przełożonego Seminarium Duchownego w Sandomierzu. W latach 1765-1773 był misjonarzem w Lorecie koło Lublina. Ojciec Ludwik Grzebień pisze, że po rozwiązaniu zakonu jezuitów w 1773 r. Michał Ankwicz został proboszczem w Wadowicach, czego jednak nie udało się potwierdzić¹⁹.

Dodatkowe informacje wnosi właśnie inwentarz pośmiertny, z którego dowiadujemy się, że był proboszczem w Modlnicy i Rachwało-

Kórnik 1990, s. 49, 105, 124, 211. Na marginesie warto tu wspomnieć o losach Józefa Ankwicza. Otóż ten starannie wykształcony (m. in. w Collegium Nobilium) kasztelan sandecki opowiedział się po stronie biskupa Kajetana Soltyka w jego sporze z kapitułą krakowską. Trwonil majątek rodzinny, oddając się grze w karty, robił jednakże karierę polityczną. Został powieszony 9 V 1794 r. w Warszawie podczas insurekcji kościuszkowskiej, zob.: J. Nieć, *Ankwicz Józef*, PSB, t. 1, s. 115-116. Kopia jego testamentu, sporządzonego 6 VII 1787 r. w Inwaldzie znajduje się w Bibliotece Jagiellońskiej, rkps 5470 k. 204-204v (Teki Żegoty Paulego). Syn Józefa, Andrzej Alojzy (1774-1838) był arcybiskupem lwowskim i praskim, prymasem Galicji i Lodomerii, zob.: M. R e c h o w i c z, *Ankwicz Andrzej Alojzy*, *Encyklopedia katolicka*, t. 1, k. 623.

¹⁵ L. Łętowski, *Katalog biskupów, prałatów i kanoników krakowskich*, Kraków 1852, t. 2, cz. 2, s. 5-6.

¹⁶ L. Grzebień, *Słownik jezuitów polskich 1564-1990*, Kraków 1993, t. 1, s. 27; tenże, *Encyklopedia wiedzy o jezuitach na ziemiach Polski i Litwy 1564-1995*, Kraków 1996, s. 12.

¹⁷ W. W. Wielądek, *Heraldyka czyli opisanie herbów*, Warszawa 1792, t. 1, s. 294. Informację tę powtarza: H. Żychliński, *Złota księga...*, t. 13, s. 2.

¹⁸ Archiwum oo. Jezuitów w Krakowie, rkps 1247, k. 1201; L. Grzebień, *Słownik jezuitów...*, s. 27; tenże, *Encyklopedia...*, s. 12.

¹⁹ L. Grzebień, *Słownik jezuitów...*, s. 27; tenże, *Encyklopedia...*, s. 12; Akta parafii Ofiarowania N M Panny w Wadowicach.

wicach. Modlnica, to właściwie Modlnica Wielka, wieś w powiecie krakowskim, która należała wówczas do pisarza ziemskiego krakowskiego Michała Lętowskiego. Znajdował się tam kościół parafialny pod wezwaniem św. Wojciecha. Natomiast druga parafia księdza kanonika Ankwicza to Rachwałowice, nazwane w inwentarzu, jak wówczas powszechnie używano, Rafałowice. Była to wieś w powiecie proszowickim, należąca do starosty dźwinogrodzkiego Kazimierza Cieńskiego. Znajdujący się tam kościół parafialny był pod wezwaniem narodzenia Najświętszej Marii Panny²⁰.

Ponadto Michał Ankwicz był kanonikiem w nieistniejącym już kościele Wszystkich Świętych w Krakowie, rozebranym na mocy decyzji Senatu Wolnego Miasta w 1836 r.²¹

W 1778 r., wraz z pozostałymi członkami rodziny, dzięki staraniom brata Stanisława²², otrzymał tytuł hrabiowski. W akcie mianowania wymienieni zostali: „Ankwicz Skarbek z Posławic h. Habdank Stanisław, Wawrzyniec, Andrzej, Michał, Jan i Maciej mianowani hrabiami 1778”²³. Pierwsi czterej wymienieni, to synowie Hieronima Ankwicza, natomiast dwaj pozostali – trudno obecnie dociec.

Kanonik Michał hrabia Ankwicz, zamieszkały w Krakowie przy ulicy Kanoniczej, zmarł tamże 14 kwietnia 1786 r., przeżywszy lat 65²⁴.

Jego inwentarz pośmiertny znajduje się w Bibliotece Naukowej PAU i PAN w Krakowie, w rękopisie sygn. 430, należącym do tzw. Zbioru Smoniewskiego (sygn. 393-504). W oprawnym tomie znajduje się 29 inwentarzy pośmiertnych z lat 1725-1788, przeważnie mieszczan krakowskich lub osób zamieszkałych i zmarłych w Krakowie, ułożone chronologicznie.

Jan Wincenty Smoniewski (1793-1867), którego dar stanowi także i ten edytowany tu dokument, był nauczycielem, kolekcjonerem i hi-

storykiem. Przez długie lata, rozumiejąc wagę źródeł dla historii narodu, zbierał oryginalne dokumenty, kopie i sporządzał wypisy źródłowe do dziejów Polski. Sporo swych zbiorów ofiarował Towarzystwu Naukowemu Krakowskiemu, (którego był członkiem), jeszcze za życia, a pozostałą część w zapisie testamentowym. Dar Smoniewskiego dla TNK był zarówno cenny, jak i pokaźny ilościowo, gdyż w 1869 r. na 544 pozycje rękopiśmienne, jakie Towarzystwo posiadało, aż 86 stanowiło jego spuściznę²⁵.

Inwentarz pośmiertny księdza Michała hrabiego Ankwicza został sporządzony 19 IV 1786 r., czyli dwa dni po jego śmierci Spisał go Kazimierz Łukański pisarz apostolski, w obecności świadków: Jana Łapniowskiego i Andrzeja (Jędrzeja) Głowackiego, służących zmarłego. Na początku spisano pozostawione przez zmarłego pieniądze, podając dokładną ich wartość – w sumie 420 florenów, czyli polskich złotych. Dla przykładu podajmy kilka ówczesnych, aktualnych wówczas cen. I tak, np. roczna prenumerata „Gazety Warszawskiej” kosztowała 72 floreny, krowa – 50 fl., roczna zapłata dla parobka na wsi – 80 fl., para dobrych butów – 10 fl.²⁶. Aktualne ceny niektórych przedmiotów znajdujemy w spisie sprzedanych ruchomości po śmierci Michała Ankwicza. Po tym następuje wykaz pozostawionych rzeczy, pogrupowanych według ich rodzaju, a więc: zegary, relikwiarze, srebro, suknie i futra, pościel i bielizna, cyna, miedź, farfury, szkło, kufry, tłomaki, czyli ówczesne walizki stoliki, powozy, księgi (tu z zaznaczeniem, że zawartość biblioteki została spisana osobno, gdyż zmarły testamentem przeznaczył ją ojcom karmelitom), po czym „inne drobniejsze sprzęty”. Poniżej spisano rzeczy wymienione w inwentarzu, przeznaczone dla egzekutorów testamentu, co potwierdzili własnoręcznym podpisem. Byli to: kanonik katedralny krakowski Woyczyński, kanonik Andrzej Jurkowski, kanonik Jan Kanty Ziębiński oraz kanonik Sierakowski. Okazuje się, że wymienieni księża nie odebrali legatu w całości, jaka im się należała, gdyż część rzeczy zabrał Franciszek Ksawery Ankwicz, co odnotowano na marginesie. Zapewne był on krewnym zmarłego Michała Ankwicza, lecz, niestety, nie znamy stopnia tego pokrewieństwa. Z kolei sporą część przedmiotów odebrała kasztelanowa Ankwiczowa, prawdopodobnie wdowa po

²⁰ *Materiały do słownika historyczno-geograficznego województwa krakowskiego w dobie Sejmu Czteroletniego (1788-1792)*, oprac. K. Buczek, T. Czort, J. Szczudło, A. Szumański, pod kier. W. Semkowicza, Warszawa-Wrocław-Kraków 1960, t. 2, s. 187, 253.

²¹ M. R o z e k, *Nie istniejące kościoły Krakowa*, „Biuletyn Biblioteki Jagiellońskiej”, R. 33:1983, s. 95, 97-100; J. K l e p a c k a, *Kościół WW. Świętych w Krakowie*, w: *Kronika miasta Krakowa 1959-1960*, Kraków 1962, s. 33-66; W. Z i n, *Z badań nad kościołem Wszystkich Świętych w Krakowie*, Teka Komisji Urbanistyki i Architektury, R. 8:1974, s. 5-18.

²² H. W a n i e z k ó w n a, *Ankwicz Stanisław...*, s. 117.

²³ S. K r u c z k o w s k i - K o r w i n, *Poczet Polaków wyniesionych do godności szlacheckiej od r. 1773 do 1918*, Lwów 1935, s. 21.

²⁴ Archiwum Państwowe w Krakowie, *Liber metrices mortuorum 1776-1794*, Parafia Wszystkich Świętych, s. 134 (mf 5-367).

²⁵ K. D z i w i k, *Jan Wincenty Smoniewski, historyk – zbieracz – bibliofil*, „Rocznik Biblioteki PAN w Krakowie”, R. 9:1963, s. 108; R. M a j k o w s k a, *Smoniewski Jan Wincenty*, PSB, t. 39, s. 341-342.

²⁶ J. Ł o j e k, *Dziennikarze i prasa w Warszawie w XVIII w.*, Warszawa 1960, s. 59.

jego zmarłym w 1784 r. bracie Stanisławie, mniej cenne rzeczy dwaj służący – Jan Łapniowski i Andrzej (Jędrzej) Głowacki, natomiast bieliznę według dyspozycji testamentowej porozdawano ubogim. Służbowe, kościelne dokumenty, dotyczące kościołów w Modlnicy i Rachwałowicach zostały przekazane ich komendarzom. W inwentarzu pośmiertnym Michała Ankwicza został pomieszczony również spis sprzedanych rzeczy wraz z uzyskanymi za nie cenami, co dało w sumie 235 florenów. Inwentarz zakończony jest wykazem wydatków związanych z pogrzebem – różnego rodzaju zwyczajowe opłaty, koszt trumny, msze św., oraz zapłata dla usługujących przy tym obrzędzie. Tzw. „ekspens pogrzebowa” wyniosła dokładnie 665,25 fl., a więc zabrakło ćwierć florena po podliczeniu pieniędzy, jakie ksiądz kanonik Ankwicz pozostawił w gotówce i jakie uzyskano ze sprzedaży niektórych pozostawionych przez niego sprzętów i rzeczy. Widać zatem, mając na uwadze ówczesne ceny, że pochówek księdza kanonika nie był sprawą ani tanią, ani obrzędem skromnym.

Przy edycji dokumentu przyjęto zasady *Instrukcji wydawniczej dla źródeł historycznych od XVI do połowy XIX wieku* (Wrocław 1953). Ortografia i interpunkcja tekstu zostały uwspółcześnione, zachowano natomiast staropolskie cechy języka i jego fonetykę, np. malinka (maleńka), ośm, frandzla, szlafrak, szkarpetki, kamizolka, zbanek, bu rztyń, trunna. Zachowano lub zastosowano skrót: fl. – floren, zachowano zgodnie z oryginałem skróty: WJM X – Wielmożny Jegomość Książ, JX - Jegomość Książ, JP – Jaśnie Pan/Pani, a symbol: # rozwiązano w tekście jako dukat. Dla zachowania charakteru dokumentu, edytowano tutaj zgodnie z oryginałem liczby pisane słownie, jak i liczby pisane cyfrą. Staropolskie lub rzadziej spotykane słowa oraz wtręty łacińskie zostały wyjaśnione i umieszczone w formie przypisów na dole strony.

* * *

INWENTARZ POŚMIERTNY MICHAŁA ANKWICZA

Oryginał: Biblioteka Naukowa PAU i PAN w Krakowie, rkps 430, k. 758-763.

[k. 758] *Conscriptio peculii et rerum tum suppellectilis post mortem olim Illustris Admodum Reverendi Michaelis Comitis Ankwicis cathedralis livoniae et collegiatae SS OO S [Sanctorum Omnium] Cracoviae canonici in monasterio patrum carmelitanum discalceatorum ad ec[clesis] Sancti Michaelis demortui relicta facta. Die 19 Aprilis 1786to*²⁷.

Peculium

– W złocie dukatów 2, fl.	36
– W srebrze cesarską monetą siódmakami	39
– Miedzią szelężną i półgroszkami	10
– W skrzynce miedzią w półtorakach i groszakach	250
– Z Modlnicy <i>ex accidentibus</i> ²⁸	65

Efficit fl. 420

Zegary

- Zegar stołowy w cyferblat, z kwadransami, z repetycjami²⁹ z postumentem zielono lakierowanym jeden
- Zegar ścienny w puzdrze tarczowy z repetycjami jeden
- Pektoralik³⁰ srebrny staroświecki w środku portret ś. Xawiera
- Pektoralik modniejszy srebrny z tarczą białą

Relikwiarze

- Relikwie w srebro oprawne, te są: *Stanislai Kostka, Francisci Xawierii, Aloizi Cajetani*

²⁷ Spis majątku i rzeczy, a także sprzętu domowego (kościelnego) po zmarłym prze-wielebnym księdzu Michale hrabim Ankwiczu katedry inflanckiej i kolegiaty Wszystkich Świętych w Krakowie, kanoniku w klasztorze oo. Karmelitów bosych dla ołtarza św. Michała pozostawione. Dnia 19 kwietnia 1786.

²⁸ *Ex accidentibus* – z przychodu, z należności.

²⁹ Repertycje – jakiegoś rodzaju powtórzenia.

³⁰ Pektoralik – mały zegarek do noszenia na piersiach.

- Karawaczka³¹ mała srebrna gdzie się znajdują Ewangelie i różne modlitwy drukowane w malinkiej książeczce
- *Lignum vitae*³² w srebro oprawne z paciorkami kokowemi³³ w puźderku papierowym

[k. 758v] Srebro

- Tabakierka srebrna w owal robiona jedna
- *Distinctorium*³⁴ mosiężne pozłacane z takowymże łańcuszkiem mosiężnym pozłacanym
- Kawalek tegoż samego łańcuszka

Suknie, futra

- Sutanna nowa brukselskiego kamlotu³⁵ jedna
- Paledron³⁶ takowyż podsarzany
- Para sukien nowych to jest: paledron sukienny listwami atlasowemi podbity i sutanna takoważ atlasowa
- Sutanna atlasowa zażywana do której paledron nowy sukienny kitajkowemi³⁷ listwami podszyty
- Paledron brukselskiego kamlotu z popielicami jeden
- Paledron sukienny stary z listwami manszastrowemi³⁸
- Sutanna stara kamlotowa
- Mantolet³⁹ sukienny pod nim listwy terynelowe⁴⁰
- Mantolet kamlotu brukselskiego podziurawiony listwami takowemż podbity

³¹ Karawaczka (karawaka) – ozdoba srebrna z pocz. XVIII w., być może w kształcie krzyża o dwóch poprzecznicach.

³² *Lignum vitae* – narzędzie do biczowania, różga.

³³ Kokowe – z drzewa kokowego, być może kakaowca

³⁴ *Distinctorium* – znaczek symboliczny, wskazujący piastowaną godność, oznaka, odznaka.

³⁵ Kamlot – cienka, rzadka tkanina z szorstkiej wełny czesankowej gorszego gatunku, tkana splotem płóciennym.

³⁶ Paledron (palendra) – długi, kloszowy płaszcz, zwykle bez rękawów, często podszywany futrem. Od XVIII w. było to głównie zawodowe okrycie księży, uczonych, lekarzy i prawników.

³⁷ Kitajka – cienka tkanina jedwabna, tkana splotem płóciennym.

³⁸ Manszaster (menchester) – tkanina bawełniana o podłużnych, szerokich prążkach z okrywy włókiennej. W Polsce w II poł. XVIII w. zastępowała jedwabne aksamity w ubiorach męskich i kamizelkach.

³⁹ Mantolet – lekka, krótka pelerynka.

⁴⁰ Terynela – połyskliwa i ziamista tkanina jedwabna lub półjedw. o splotcie płóciennym.

- Pas atlasowy z frandzlą jedwabną
- Rękawek⁴¹ manszastrowy lisami podbity
- Piusek manszastrowych przetyranych dwie
- Piuska sukienna koloru wiśniowego skórka jelenią podszyta
- Piuska wełniana koloru piusowego⁴²
- Szlafrak manszastrowy w kolorze ciemnogwoździkowym⁴³ lisami podszyty
- Kaftan kamlotowy szary barankami podszyty
- Delia⁴⁴ sukienna jasnopielata od moli naruszona
- Płaszcz sukienny koloru piaskowego przetyrany
- Felpy⁴⁵ czarnej spod przodku paledrona dwie sztuki
- Suknia spodnia koloru białego
- Pas z futra bobrowego
- Skóra jelenia wyprawna
- Jelenie prześcieradło stare

[k. 759]

- Kołpaki⁴⁶ dwa stare przetyrane; jeden z wierzchem sukiennym, drugi z wierzchem manszastrowym
- Rokiet⁴⁷ dwie muślinowych i półrokiecia dwa w pokrowcach
- Kołnierzyków włosianych trzy

Pościel, bielizna

- Materaców w drelichu włosianych dwa
- Materac w moskiewskim drelichu jeden
- Piernat⁴⁸ jeden
- Kółdra czerwona atlasowa jedna
- Kółdra czerwona adamaszkowa jedna
- Poduszek mniejszych dwie
- Poduszek większych trzy

⁴¹ Rękawek – mufla.

⁴² Piusowy – kolor brązowy z odcieniem fioleto.

⁴³ Gwoździkowy – kolor ciemnobrunatny wpadający w fiolet.

⁴⁴ Delia – okrycie męskie często podbite futrem.

⁴⁵ Felpa – jednobarwna, gładka lub wzorzysta tkanina z długą okrywą włókienną, zwykle wełniana lub jedwabna.

⁴⁶ Kołpak – wysokie nakrycie głowy o cylindrycznym kształcie, z filcu, futra lub sukna.

⁴⁷ Rokieta – rodzaj komży o wąskich rękawach noszonej w kościele rzymskokatolickim przez wyższe duchowieństwo.

⁴⁸ Piernat – rodzaj materaca wypełnionego pierzem i nie przesywanego.

- Kilim stary turecki jeden
- Pawilonik⁴⁹ kitajkowy karmazynowy jeden
- Pawilonik szkotowy⁵⁰ szary jeden
- Prześcira del dwanaście
- Poszewek dwadzieścia jedna
- Poszewek z duchenek⁵¹ dziewiętnaście
- Koszul dwadzieścia
- Ręczników ordynaryjnych dwadzieścia
- Zarękawek⁵² z mankietkami par szesnaście
- Zarękawek bez mankietek par pięć
- Kołnierzyków białych płóciennych dwadzieścia cztery
- Szlafnic⁵³ dwie
- Chustek starych bawełnianych ośm
- Chustek medyjołańskich trzy
- Chustka płócienna biała jedna
- Kamizolka i spodnie drelichowe
- Pończoch białych nicianych par dziewięć
- Pończoch starych stamentowych par trzy
- Szkarpetków wełnianych par dwie
- Obrusów ordynaryjnych dziewięć
- Serwet ordynaryjnych trzydzieści jedna
- Łóżko żelazne z pasami jedno

Cyna

- Waza z przykrywą jedna
- [k. 759v] Łyżka wazowa duża jedna
- Miseczki cynowe złe dwie
- Salaterki dziewięć
- Talerzyków małych cztery
- Półmisek jeden
- Błat⁵⁴ z dwiema uszami jeden

⁴⁹ Pawilonik (pawilon) – baldachim z tkaniny upięty nad łóżkiem.

⁵⁰ Szkot – lekka tkanina półwełniana z lnianą lub bawełnianą osnową.

⁵¹ Duchenka – tu: poduszka.

⁵² Zarękawek – rodzaj mufki, rzadziej rękawic.

⁵³ Szlafnica (szlafmyca) – czapka nocna.

⁵⁴ Błat – taca.

Miedź

- Jaszcz⁵⁵ miedziany w czterech sztukach z czterema talerzami z pokrywą i prętem miedzianym jeden
- Wanienka z uszami jedna
- Garnuszki miedziane trzy, jeden z nich większy, dwa pomniejsze
- Imbryczków tureckich blaszanych dwa
- Garczek miedziany z przykrywą jeden
- Panewka⁵⁶ żelazna jedna
- Rożen żelazny jeden

Farfury

- Waza gdańska z przykrywą z blatem jedna
- Talerzy gdańskich głębszych dwanaście
- Talerzy takowych płytkich dwanaście
- Talerzy orawskich sztuk dwadzieścia jedna
- Filiżanek par dwie
- Tacka blaszana jedna

Szkło

- Kieliszków kolejnych pięć
- Kieliszków małych siedmnaście
- Szklanek różnego gatunku cztery
- Zbanek szklany z przykryciem jeden
- Lampeczka jedna mała do światła
- Lampeczka mała krystalowa jedna
- Ampulek małych para jedna
- Czareczka mała do konfitur jedna
- Butelek białego szkła dwie
- Butelek czarnych dziewięćdziesiąt jedna
- Lamp szklanych do pokoju trzy
- Puzdro z zamkiem w którym flaszek szkła białego *n[ume]ro* 24
- [k. 760] Puzdro w którym szkła zielonego *n[ume]ro* 9
- Puzderko [z] zameczkiem w którym szkła zielonego *n[ume]ro* 12
- Puzderków bez flaszek z zameczkiem dwa

⁵⁵ Jaszcz – naczynie na masło, bryndzę lub powidlą.

⁵⁶ Panewka (panew) – naczynie metalowe w kształcie kociołka płasko-wklęsłego do gotowania na odkrytym ogniu.

- Puzderko małe z zameczkiem bez flaszek jedno
- Latarnia duża z dwiema szybami jedna marmurowa i szklana
- Flaszeczki w których wódka serdeczna

Kufry

- Kufer cyprysowy skórą obity z dwiema kluczami i zamkami jeden
- Kufer gdański skórą obity dużo podtyrany z dwiema zamkami jeden
- Skrzynia biała jedna gładka żelazem obita
- Szkatułka mosiądzem okuta z szufladkami, z zameczkiem jedna
- Prasa o ośmiu szufladach
- Szlaban⁵⁷ składany dla służących jeden
- Pak drewnianych starych na książki cztery
- Wiszadło na suknie jedno

Tłomaki

- Tłomak skórzany cały z białymi brzegami nowy jeden
- Tłomaków skórzanych złych, starych trzy
- Tłomak czyli łóżko podróżne z listwami ochranianemi z zameczkiem jedno

Stoliki

- Stolik mały z 4 kryjówkami z zameczkiem skórą zewnątrz wybity jeden
- Stolik drugi składany jeden
- Stolik mały składany jeden
- Stoliczek mały z pulpitem wysuwany jeden
- Stołków skórą obitych sześć
- Szafeczka mała pod lawaterz⁵⁸ jedna
- Kałamarz okuty czyli szkatułka jedna
- Barometrów cztery

⁵⁷ Szlaban – drewniana skrzynia służąca za ławę, a po rozłożeniu za łóżko, rodzaj prostego tapczanu.

⁵⁸ Lawaterz – rodzaj miednicy z upustem na wodę, używany do mycia rąk w zakrystii.

k. 760v]

Powozy

- Kareta lakierowana zielono w kwiaty różowe, spód cały czerwono malowany, trypan⁵⁹ karmazynową wybita, z pięcioma oknami, ceratą czarną okryta, płótnem białym grubym powleczone
- Wózek półkryty żółtą trypaną wybita, spód niebiesko malowany z fartuchem skórzanym *cum requisitt*⁶⁰
- Półszorków⁶¹ starych trzy
- Kulbaka⁶² z uzdeczką z strzemionami jedna
- Dera końska płótnem podszyta jedna

Księgi

- Brewiarz świecki w 4 częściach podtyrany jeden
- Mszalik świecki *in svo majori* jeden
- Dyurnalik⁶³ podtyrany jeden
- Pugilaresów dwa w czerwoną skórę oprawnych
- Pugilares mały w zieloną skórę oprawny jeden
- Cała zaś biblioteka jaka była, nie jest opisana, bo testamentem oo. karmelitom dysponowana

Inne drobniejsze sprzęty

- *Altare portatile*⁶⁴ jedno
- Woreczek zielony złotem haftowany
- Marmurków kamiennych pięć
- Paciorki białego marmuru z krzyżykiem jedne
- Lichtarz żelazny o dwóch świecznikach
- Żelazko małe mosiężne z duszą żelazną
- Kłotki dwie do drzwi z śrubami [i] kluczami
- Kompasów marmurowych dwa
- Gwichty⁶⁵ do ważenia złota *cum requisitt* dwa

⁵⁹ Tryp – dwuosnowowa tkanina wełniana lub bawelniana, podobna do aksamitu.

⁶⁰ *Cum requisitt* – z niezbędnymi rzeczami.

⁶¹ Półszorki (półszory) – rodzaj uprzęży.

⁶² Kulbaka – drewniane siodło zwykle o wysokim tylnym łęku.

⁶³ Dyurnalik (djurnalik, djurnal) – książka zawierająca część modlitw z brewiarza.

⁶⁴ *Altare portatile* – ołtarz przenośny.

⁶⁵ Gwicht – ciężarek do ważenia, który kładzie się na szali.

- Apteczka okuta z zameczkiem napelniona flaszeczkami
- Pudełko w którym skaplerz z relikwiami
- Pudełko z burztynem
- Pudełko blaszane w którym kruczyki mosiężne z mosiężnymi antablami

[k. 761]

- Puszczyca w którym próchno i krzesiwo
- Puszczyce blaszanych dwie
- Pudełko łubowe z medykamentami
- Pudełek łubowych małych trzy
- Woreczek jedwabny skórą podszyty
- Pudełko mosiężne próżne
- Cukierniczka blaszana z zameczkiem
- Fajerka mosiężna
- Lichtarz żelazny z szczypcami
- Bańka cynowa
- Puszek blaszanych z dryjakiem⁶⁶ trzy
- Puszek blaszanych próżnych pięć
- Krzesiwko żelazne na kształt krzesiczka
- Dzwonek mały jeden
- Obrazek miedziany jeden
- Tablica marmurowa w ramkach jedna
- Pieczętki mosiężne do rżnięcia dwie
- Laska z kością słoniową w srebro oprawna
- Skaplerz terejarski jeden
- Gromnic lauretańskich dwie, stoczków dwa
- Pasków drutowych mosiężnych dwa
- Cykulaty⁶⁷ tabliczek 41, imbryk blaszany do cykulaty jeden
- Niedźwiedź spod nóg wytarty jeden
- Poduszka skórzana jedna
- Koronki niciane jedne
- Para postępów⁶⁸ starych wełną wybitych
- Dwa pakiety papierów zapieczętowane do kościołów jeden do modlnickiego, drugi do rafałowskiego

⁶⁶ Dryjakiew – lek złożony z wielu środków, używany szczególnie jako odtrutka.

⁶⁷ Cykulata – czekolada.

⁶⁸ Postępki – pantofle.

Jako wyżej opisany inwentarz rzeczy ruchomych po WJM X. Michale hrabim Ankwiczu kanoniku kolegiaty WW SS w Krakowie, modlnickim i rafałowskim plebanie w konwencie WW OO. karmelitów bosych przy kościele S. Michała Archaniola, zmarłym pozostałych, przy świadkach wiarygodnych, to jest uczciwych Janie Lapińskim i Andrzeju Głowackim za rekwizycją⁶⁹ Wielmożnych Iehm[ościów] księży egzekutorów testamentowych zrobiłem, zaświadczać i podpisuję się, przy wyciśnięciu pieczęci mojej, dnia, miesiąca i roku jako wyżej

Kazimierz Łukański pisarz apostolski, *mpp*

[k. 761v]

Specyfikacja rzeczy z inwentarza opisanego, które legowane były egzekutorom

Imo JWM X [Ignacemu] Woyczyńskiemu kanonikowi katedralnemu krakowskiemu⁷⁰

- Zegar stołowy w cyferblat zielono lakierowany
- Zegarek srebrny z repetycjami z portretem ś. Xawiera
- Karetka zielono lakierowana trypą czerwoną wybita *cum requisit*
- Stoliki cztery, kufer cyprysowy

Z tych rzeczy nie odebrał WJM Woyczyński tylko karetkę, zegar stołowy, stoliki.

[na marginesie:] WJX Franciszek Xawery Ankwicz z tych legatów wziął: pektoralik srebrny z portretem ś. Xawiera, kufer cyprysowy.

Zdo WJM X Jurkowskiemu kanonikowi

- Tabakierka srebrna w owal robiona
- Zegarek srebrny pektoralik
- *Distinctorium* z łańcuszkiem
- *Item* kawałek łańcuszka od *distinctorium*

Z tych rzeczy nie odebrał JX Jurkowski tylko *distinctorium* z łańcuszkiem

Andreas Jurkowski

Coll. OO SS Canonicus, egzekutor

⁶⁹ Rekwizycja – tu: żądanie, domaganie się.

⁷⁰ Ignacy Wojczyński (Woyczyński) – kanonik katedralny krakowski od 1781 r. Zmarł w 1795 r. Zob.: L. Łętowski, *Katalog biskupów...*, t. 4, s. 243.

[na marginesie:] WJX Franciszek Xawery Ankwicz z tych legatów wziął: tabakierkę srebrną w owal robioną, zegarek srebrny pektoralik.

- 3tio* JX Ziębińskiemu kanonikowi
- Zegarek tarczowy ścienny z puzdrem
  - Kolaska tryką żółtą wybita *cum requisitt*
  - Suknie długie z futrami, rokitami, pasem
  - Bielizna stołowa, obrusy, serwety
  - Cyna i miedź cała
  - Talerze orawskie
  - Parę krzesłek

Te rzeczy sobie legowane odebrał JX Ziębiński i parę tylko księżyckich sukien z dwiema rokitami.

*Joannes Cantius Ziębiński can[onicus]
Coll[egium] OO SS, testamenti executor*

[na marginesie:] W JMX Franciszek Xawery Ankwicz z tych legatów wziął: sutannę kamlotu bruxelskiego, paledron brukselski, sutannę atlasową, paledron sukienny z listwami kitajkowemi, paledron sukienny z listwami manszastrowemi, paledron bruksel[ski] z popielicami, mantolety obadwa, pas atlasowy.

[k. 762]

W JMX Sierakowskiemu kanonikowi legowane:

- Flaszka z esencją, puszki z dryjakwiami
- Skóra jelenia

Item lokajom służącym:

- Imo* Janowi Łapniowskiemu:
- Suknie krótkie podróżne
  - Szlafrok z kamizolką i suknią drelichową
  - Kaftan kamlotowy szary barankami podszyty
  - Puzderko z zameczkiem

2do Jędrzejowi Głowackiemu:

- Suknie francuskie kamlotowe czarne
- Suknia spodnia biała
- Szlaban jeden

Bielizna jako to: prześcieradła, poszewki, według dyspozycji testamentowej śp. JMX hrabi Ankwicza tak na służących jako i na ubogich są porozdawane. Dwa pakiety do kościołów modlnickiego

i rafałowskiego są oddane na ręce JM XX komendarzów⁷¹. Oprócz tych legowanych rzeczy, kasztelanowa Ankwiczowa⁷² odebrała:

- Wazę gdańską z przykrywą i blatem jedną
- Talerzy gdańskich głębokich *n[ume]ro* 12
- Talerzy gdańskich płytkich *n[ume]ro* 12
- Filiżanka porcelanowa 1
- Lampy dwie szklane
- Latarnia z rękojeścią blaszana z dwiema szybami
- Łóżko żelazne z pasami
- Materac w drelichu jeden
- Kantary⁷³ *cum requisitt*
- Prasa o ośmiu szufladach
- Stołków cztery

Item WJMX Franciszek Ksawery Ankwicz powziął:

- Tłomak nowy skórzany z białymi brzegami
- Stolik mały z kryjówkami i zameczkiem
- Pugilaresów dwa
- Laskę z kością słoniową
- Kałamarz w żelazne blaszki okuty
- Kompas marmurowy
- Gwichty, apteczkę, cukierniczkę
- Barometrum jedna
- Pudełko z medykamentami
- Kłótkę francuską

[k. 762v]

Percepta sprzedanych rzeczy i sprzętów

Pawilonik stary kitajkowy karmazynowy	[fl.] 8
Pawilonik stary szkotowy	4
Pierzni ⁷⁴ w drelichu.....	15
Materac w moskiewskim drelichu	16
Kołdra adamaszkowa zła stara.....	10

⁷¹ Komendarz (komendatariusz) – ksiądz wikary.

⁷² Kasztelanowa Ankwiczowa – być może wdowa po Stanisławie Ankwiczu kasztelanie bieckim i sandeckim, Tekla z Sierakowskich, chorążanka krakowska.

⁷³ Kantar – tu: być może rodzaj munsztuka, wędzidło z żelaznymi drążkami przy cuglach.

⁷⁴ Pierznik – pierzyna.

Kołdra atlasowa czerwona	18
Kilim stary turecki	9
Jelenia skórka stara	1
Prześcirałdo stare jelenie.....	1
Poduszek mniejszych dwie à fl. 2	4
Poduszek większych 3 à fl. 3	9
Kaftan manszastrowy lisami podbity	20
Poduszka skórzana	3
Łóżko podróżne z listwami skórą obite	9
Plaszcz podróżny stary	8
Tłomak skórzany zły stary	3
Tłomak skórzany drugi stary.....	5
Łóżko żelazne z pasami	20
Kulbaka	6
Rożen żelazny	1
Tacka blaszana	1
Kufer stary z zameczkiem styrany	2
Puzderko małe styrane z flaszki	2
Puzderko próżne dla flaszek z zameczkiem	1
Szkatułka z szufladkami mosiądzem okuta z zameczkiem styrana	8
Brewiarz w 4 częściach.....	40
Mszalik mały	8
Koronki niciane.....	3

Efficit 235

Inne sprzęty mniej ważne porozdawane, częścią na Msze śś., częścią na ubogich.

[k. 763] <i>Massa totius summae ex derelicto parato peculio</i> ⁷⁵	fl. 420
<i>Ex dividendis</i> ⁷⁶	fl. 235

655

Expens pogrzebowa

Po śmierci śp. JMX Ankwicza przez egzekutorów wykonotowana:
Za światło na pogrzeb według ausztuku⁷⁷ JP Dziańskiego⁷⁸ [fl]..... 246

⁷⁵ *Massa totius summae ex derelicto parato peculio* – cała suma w pozostawionych pieniądzech.

⁷⁶ *Ex dividendis* – ze sprzedaży.

⁷⁷ Ausztuk (niem. Auszug) – wyciąg, rejestr, spis.

Za dzwonne do P. Maryji <i>iuxta documentum</i>	30
Za dzwonne do koll[egiaty] WW. ŚŚ	18
Za dzwonne do oo dominikanów	18
Za dzwonne do oo franciszkanów	18
Za trunnę dębową stolarzowi	40
Za msze śś. na pogrzebie przez zakonników	60,12
Za msze śś. na pogrzebie za świeckich księży a fl. 8.....	13,28
Klerykom do seminarium na eksportacji asystującym <i>n[ume]ro</i> 18 à fl. 1	18
Podczas pogrzebu asystującym klerykom w dalmatykach ⁷⁹ i kapach	15
Za dwa garce wina do zakrystyi podczas pogrzebu à fl. 8.....	16
Kapeli za sumę na pogrzebie	18
Psalterz przy ciele śpiewającym	8
Zakrystyanowi karmelicie <i>p[ro] consolatione</i>	4
Zakrystyjanicykowi usługującemu	1
Kościelnemu z koll[egiaty] WW ŚŚ. na pogrzebie usługującemu.....	5
Kapiarzom sześcioma którzy ciało nieśli	6
Grubarzowi od noszenia katafalku.....	2
OO. karmelitom za aparat żałobny, który dali do trunny dla śp. JX kanonika	36
Tymże OO. za sześć świec które się przy ciele paliły i za dwie na ołtarzyku	36
Tymże ojcom po pogrzebie na konsolacyję.....	18
Na msze śś. do koll[egiaty] WW ŚŚ <i>à die obitus</i> w tymże kościele odprawionych <i>ut documentum</i>	38

665,25

Ewa DANOWSKA – dr hab. nauk humanistycznych, absolwentka Instytutu Historii w WSP (obecnie AP) w Krakowie. Pracuje w Bibliotece Naukowej PAU i PAN w Krakowie, w dziale rękopisów. Tematyka prac badawczych dotyczy historii społecznej i gospodarczej oraz biografistyki XVIII-XIX wieku, a także edytorstwa źródeł.

⁷⁸ Być może Franciszek Dziański (1740-1795), rajca krakowski, od 1791 r. prezydent m. Krakowa, zob.: J. G a r b a c i k, *Dziański (Gianotti) Franciszek*, PSB, t. 6, s. 101.

⁷⁹ Dalmatyka – luźna, długa do stóp szata z szerokimi rękawami.